

de 6 Rangermaskiner, der er Tale om, vil dette altsaa udgøre en Merudgift af 30,000 Kr. for det indenlandske Fabrikat. Her kommer jeg atter tilbage til den Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem fra Slagelse, at Ministeren ikke alene var bemyndiget, men endog forpligtet til at antage dette Tilbud, og jeg vil i den Anledning gentage, at jeg ikke kan anerkende det. Det er alligevel for stor en Forskel, her er Tale om, og jeg frygter for, at det ærede Finansudvalg og den høje Rigsdag vilde komme paa Nakken af mig, hvis jeg uden Overenskomst med Rigsdagen sagde Ja til dette Tilbud her hjemme fra. Nu synes imidlertid dette Tilbud at tyde paa, at man er paa Vejen, og at selv om det ikke denne Gang lykkes at komme til en Overenskomst med noget hjemligt Firma, det skal lykkes i en nær Fremtid.

Saaledes som jeg har opfattet Situationen, har man fra den danske Jernindustri Side vistnok været noget for ængstelig med Hensyn til at optage denne Lokomotivbygning. Jeg bygger denne Betragtning paa, at det har vist sig, at Fabrikken „Scandia“ i Randers er i Stand til fuldt ud at konkurrere med Udlandets Firmaer, og jeg kan i saa Henseende nævne, at i den sidste Udbydelse af en stor Mængde nye Jernbanevogne, som fandt Sted for kort Tid siden, og hvor „Scandia“ konkurrerede med flere udenlandske Fabrikker, var „Scandia“s Tilbud det billigste af dem alle. Der var altsaa ingen Tvivl om, hvilket Tilbud man skulde modtage, „Scandia“ var fuldt ud konkurrencedygtig. Men naar det er Tilfældet, maatte man endnu mere kunne blive konkurrencedygtig indenfor Jernindustrien, thi Sagen er nemlig, at „Scandia“s hele Virksomhed efter min Opfattelse staar og falder med dette, om den i dette specielle Forhold kan konkurrere eller ikke. Den producerer ikke andet end Jernbanevogne. Men saaledes er det ikke indenfor Jernindustrien. Hvis det et enkelt Aar ikke skulde kunne betale sig for den at bygge Lokomotiver, kunne de der optage anden Virksomhed ved Siden af, men de ere ikke i samme Grad voldgivne Konkurrencen paa dette ene specielle Omraade, som en Fabrik som „Scandia“ er det. Jernindustrien vil ogsaa have andre Fordele. Det ærede Medlem fra Slagelse nævnedes et bestemt Forhold, idet han sagde, at hvis et hjemligt Firma vilde bygge Maskiner, skulde det give saa mange Penge ud til Arbejdsløse, saa mange til Materialier og saa mange til

Tegnere. Netop da det ærede Medlem nævnedes dette sidste, kom jeg til at tænke paa et særligt Forhold. Naar en stor hjemlig Industri som Frichs Efterfølgere i Aarhus, som har været omtalt, skal lave en Mængde forskelligartede Maskiner, der skulde afsættes rundt omkring: i Odessa, Riga, eller hvor Selskabet nu afsætter sine Produkter, siger det sig selv, at saa skal dette Firma have en Mængde Tegnere paa sit Kontor, lad mig, for at nævne et Tal, sige, at Firmaet har 20, jeg ved ikke, hvor mange det har. Men hvis det paatager sig Bygningen af Lokomotiver, behøver Forretningen sikkert ikke en eneste Tegner mere af den Grund, idet denne Virksomhed i Hovedsagen kommer til at foregaa efter bestemte, en Gang antagne Modeller. Alleerede derved vilde en hjemlig Industri opnaa en meget stor Besparelse, og desuden vilde Arbejde fra en saa solid Kunde som Staten til et stort Beløb om Aaret danne ligesom en fast Grund under dens Virksomhed, som den ellers maa savne. Derfor er det min Opfattelse, at vor hjemlige Industri vistnok hidtil har været noget for ængstelig lige overfor Forsøget paa at bygge Lokomotiver. Men der er som sagt Tegn i Luften, der tyde paa, at man er ved at faa noget mere Mod paa Tingen, og lykkes det nu ikke denne Gang, har jeg dog ikke opgivet Haabet om, at det muligvis i en nær Fremtid skal lykkes at faa fat paa Lokomotivbygningen herhjemme.

Men altsaa, efter hvad jeg har udtalt angaaende denne Sag, er det ikke min Opfattelse, at jeg kan anse mig for bemyndiget, efter det Licitationsresultat, der foreligger, til at antage det hjemlige Tilbud. Men jeg har ganske vist tænkt mig, inden Tillægsbevillingsloven bliver endelig vedtagen, paa ny at forhandle dette Spørgsmaal med Finansudvalget for at se, om man muligvis kunde komme noget nærmere ind paa Realiteten i dette Forslag, faa nærmere fastsat, paa hvilke Betingelser man mente at kunne tilbyde en hjemlig Industri Arbejdet. Dette staar for mig som den rigtige Vej at gaa, og jeg vil ikke kunne tilraade Vedtagelsen af det her foreliggende Forslag.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) berørte et Par andre Spørgsmaal i Forbindelse med Forslaget om Lokomotivbygning. Han spurgte mig saaledes, om de 2 Lokomotiver, der tidligere ere byggede herhjemme til Statsbanerne, ikke vare bedre end de indførte. Det skal jeg ikke kunne sige. Det er mig bekendt, at de